

ΒΑΖΟΝΤΑΣ ΔΗΘΕΝ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΑΝΑΓΕΝΝΟΥΝ ΤΙΣ ΠΟΙΟ ΣΚΛΗΡΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ (1/2)

STAGE, ωρομίσθιοι με σύμβαση μιας ημέρας, συμβασιούχοι, ενοικιαζόμενοι, δεν πρόκειται παρά όψεις της ίδιας πολιτικής, που με ευλάβεια ακολουθούν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, όψεις της επέκτασης κάθε μορφής ελαστικής εργασίας. Μόνο που, καθώς περνάνε τα χρόνια, οι μορφές αυτές συνεχώς χειροτερεύουν: ακόμη πιο ταπεινωτικοί οι όροι με τους οποίους έχει κανείς «πρόσβαση» στη θέση εργασίας, χειρότεροι όροι δουλειάς, αμοιβής και ασφάλισης, ολοένα και λιγότερη «τυπική» σύνδεση της εργασίας με το δημόσιο ώστε να μην θεμελιώνονται δικαιώματα και προφανώς να δίνεται ακόμα μεγαλύτερο περιθώριο στον ιδιωτικό τομέα να ξεσαλώνει. Και είναι προφανές ότι η κατάσταση αυτή τείνει να αφορά χρόνο με το χρόνο και πολλούς εργαζόμενους μηχανικούς. Πώς όμως από τις πολιτικές επιλογές των κυβερνήσεων φτάσαμε στο σημείο να θεωρούνται «υπεύθυνοι» για την κατάσταση τους οι ίδιοι οι εργαζόμενοι; Πώς φτάσαμε στο σημείο ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ να συνομιλεί με τον ΣΕΒ, αλλά να ανακηρύσσει σε νούμερο ένα εχθρούς του τους εργαζόμενους STAGE των γραφείων της ΓΣΕΕ;

Ψέμα 1ο: τα προγράμματα «μαθητείας» STAGE και η επέλαση της... αξιοκρατίας και των ίσων ευκαιριών

Παλιότερα ονομάζονταν «εποχικοί», σήμερα ονομάστηκαν «μαθητευόμενοι» ή «εργολάβοι». Η ελληνική γλώσσα προσφέρει πολλές επιλογές για να βαφτιστούν οι ευφάνταστες «λύσεις» που εφευρίσκουν οι κυβερνήσεις για να επεκτείνουν την ελαστική εργασία πείθοντας τον ίδιο τον εργαζόμενο και την κοινωνία ότι η εργασία του μπορεί να προσφέρεται χωρίς δικαιώματα ή διεκδικήσεις. Το νέο τρεντ της μαθητείας στην αγορά εργασίας είναι μαθητεία μόνο για τον εργοδότη, που δεν χρειάζεται να προσφέρει κανονικό μισθό και απαλλάσσεται από τα ένσημα. Ούτε καν με τυπικούς όρους δεν αποτελεί μαθητεία για τον εργαζόμενο, που καλύπτει πραγματικές ανάγκες, που δουλεύει για περισσότερα από 3 χρόνια στην ίδια θέση, που ακόμη και από τη σύμβαση της «μαθητείας» του αναγράφεται ότι ο πρώτος μήνας είναι περίοδος μαθητείας και το υπόλοιπο διάστημα είναι κανονική προσφορά εργασίας.

Αλλά το θέμα των ημερών δεν αφορά μόνο τα STAGE. Μπορεί η κυβέρνηση να έχει επιλέξει να κατασυκοφαντήσει την εργασία των STAGE (λέγοντάς τους «βύσματα», «εμπέληδες», ακόμη και «πορτοφολάδες» όπως ο πολύς κος Πάγκαλος!), όμως στην πραγματικότητα με πρόσχημα τις περικοπές του δημόσιου χρέους και των εξόδων του δημοσίου, ετοιμάζει πογκρόμ απολύσεων. **Σήμερα στο δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα εργάζονται πάνω από 100.000 ελαστικά εργαζόμενοι: συμβασιούχοι, ωρομίσθιοι, εποχικοί, μιας μέρας, μπλοκάκια, ενοικιαζόμενοι, STAGE, συμβασιούχοι που εργάζονται προσωρινά με ασφαλιστικά μέτρα και άλλοι με ειδικές μεταβατικές ρυθμίσεις. Όλοι αυτοί είναι στο δρόμο για την οριστική απόλυση.** Και είναι απορίας άξιον πώς το πογκρόμ αυτό, που θα προσθέσει μέσα στον επόμενο ένα χρόνο 100.000 νέους άνεργους πλάι στους ήδη υπάρχοντες, μπορεί να παρουσιάζεται ως «ίσες ευκαιρίες» και «πρόσβαση στην εργασία για όλους» να δηλώνει ότι αποτελεί τμήμα μιας πολιτικής εμπέδωσης της ισονομίας και της δικαιοσύνης;; Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί, και μόνο θυμηδία μπορεί να προκαλέσει σε όποιον γνωρίζει τα έργα και τις ημέρες του ΠΑΣΟΚ στο Δημόσιο η εξαγγελία της «αξιοκρατίας» από τους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ!

Ψέμα 2ο: τα «παιδιά» των STAGE

Ακούγεται συνεχώς στον δημόσιο λόγο, συχνά πυκνά συνοδευόμενο από τον χαρακτηρισμό «γαλάζια». Κατά πρώτον η συζήτηση για τα «βύσματα» είναι έντονη και αποτελεί το βασικό οπλοστάσιο της κυβέρνησης. Προφανώς και το εργατικό κίνημα οφείλει να αποκαλύπτει και να καταγγέλλει τις ρουσφετολογικές προσλήψεις όταν γίνονται και αυτό όχι γιατί είναι μη αξιοκρατικές αλλά γιατί κυρίως συνοδεύονται από μια «υποχρέωση» προς την εργοδοσία που υπονομεύει κάθε ίχνος αγωνιστικής συνείδησης και δράσης. Οι εργαζόμενοι όμως οφείλουν να καταγγείλουν το σύστημα που στηρίζει και αναπαράγει τη ρουσφετολογία, και όχι να στρέφονται εναντίον των εργαζομένων, και μάλιστα του πιο ευάλωτου τμήματος, δηλαδή της ελαστικής εργασίας! Πόσο μάλλον που, για όποιον γνωρίζει τι γίνεται στ' αλήθεια στην αγορά εργασίας, «μεσολαβήσεις» (βουλευτών, δημάρχων, συνδικαλιστών, προϊσταμένων, τοπικών παραγωγών...) χρειάζονται συχνά για να βρεις δουλειά με οποιαδήποτε σύμβαση όχι απλά στο δημόσιο, αλλά ακόμη και σε βιομηχανίες ή σούπερ-μάρκετ!

Κατά δεύτερον δεν πρόκειται για «παιδιά» αλλά για εργαζόμενες και εργαζόμενους, οι μισοί τουλάχιστον εκ των οποίων διαθέτουν ήδη δικά τους παιδιά! Καλό θα ήταν να μην μας διαφεύγει και η έμφυλη διάσταση: στη συντριπτική τους πλειονότητα, πρόκειται για γυναίκες εργαζόμενες με ή χωρίς παιδιά, που συμπληρώνουν το οικογενειακό εισόδημα με αυτή τη «μισή» δουλειά. Δεν είναι λοιπόν «παιδιά», είναι συνάδελφοι. Είναι το πιο κακοπληρωμένο και με χειρότερους όρους δουλειάς τμήμα από τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα. Το δημόσιο τους χρωστά τις ασφαλιστικές τους εισφορές, τα δώρα, τις άδειες και τις αποδοχές της μητρότητας, τα συντάξιμα, τη διαφορά των μισθών, τη μόνιμη και σταθερή εργασία. Όποιος σήμερα αποδέχεται, στο όνομα του «βύσματος» ή στο όνομα του «να βολευτεί και το δικό μου παιδί», ότι ο εργοδότης (δημόσιο) δεν έχει καμιά υποχρέωση απέναντι σε αυτούς τους εργαζόμενους, τότε αποδέχεται την καταπάτηση κάθε εργατικού δικαιώματος, ακόμη και αυτών που είναι θεσμικά κατοχυρωμένα στην ισχύουσα εργατική νομοθεσία.

(ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ, ΑΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ - ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΣΤΟ Γ.Σ. ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ)